

2 faste landsdommerstillinger. Der er næppe grundlag for at nedlægge fuldmægtigstillingerne i landsretterne med en sådan udvidelse af antallet af landsdommerstillinger.

Med virkning fra april 1997 er Østre Landsret normeret med 55 faste landsdommerstillinger, og retten vil komme til at arbejde i 20 afdelinger. Vestre Landsret vil fra samme tidspunkt være normeret med 36 faste landsdommerstillinger, og retten vil arbejde i 12 afdelinger. I henhold til finansloven for 1997 er antallet af konstitutionsstillinger fastsat til 11 for de to landsretter tilsammen. Konstitutionsstillingerne er fordelt med 8 stillinger i Østre Landsret og 3 stillinger i Vestre Landsret.

Med udgangspunkt i den aktuelle fordeling af faste landsdommerstillinger og konstitutionsstillinger forventer Justitsministeriet, at de 7 yderligere konstitutionsstillinger vil skulle fordeles med 4 stillinger i Vestre Landsret og 3 stillinger i Østre Landsret.

På denne baggrund og under hensyn til den aktuelle mulighed for at normere landsretternes enkelte afdelinger med 3 faste landsdommere, finder Justitsministeriet, at de 2 yderligere faste landsdommerstillinger bør placeres i Østre Landsret.

Der henvises i øvrigt til ændringen af § 4 og til § 44 b i lovforslagets § 1, nr. 3 og nr. 14.

2.3.6. Den fremtidige ordning for uddannelse og ansættelse af dommerfuldmægtige

Af de grunde, flertallet i udvalget anfører, finder Justitsministeriet, at den nuværende dommerfuldmægtigordning bør opretholdes. Herved bibeholdes den fordel, der er forbundet med uddannelsen af en gruppe af jurister med et indgående kendskab til alle dele af domstolsarbejdet, som den nuværende fuldmægtigordning giver.

Der er endvidere i den overvejende del af udtalelserne fra de hørte myndigheder givet udtryk for, at man finder, at den eksisterende dommerfuldmægtigordning bør opretholdes.

Efter Justitsministeriets opfattelse indebærer den af mindretallet foreslåede model endvidere en væsentlig risiko for svækkelse af varetagelsen af specialområderne skifteret, fogedret, tinglysning og notarialvæsen. Med den eksisterende retskredsstruktur vil det efter Justitsministeriets opfattelse ved en gennemførelse af mindretallets forslag endvidere næppe være muligt at besætte de tilbageværende dommerfuldmægtigstillinger med kvalificerede ansøgere.

Hertil kommer endelig, at domstolene ikke uden tilførsel af betydelige ressourcer vil kunne uddanne det meget store antal fuldmægtige, der efter mindretallets forslag ville skulle passere gennem domstolene.

Justitsministeriet kan i øvrigt tilslutte sig udvalgets forslag til administrative initiativer for at forbedre mulighederne for at udskille dommerfuldmægtige, som er mindre egnede eller uegnede til at blive dommere, herunder at fuldmægtigene skal aflægge en prøve ved grunduddannelsens afslutning, at alle fuldmægtige indkaldes til samtale i Domstolsstyrelsen efter grunduddannelsens afslutning, og at personalebedømmelser afgives løbende under hele fuldmægtigperioden.

Ingen af disse administrative initiativer forudsætter lovgivning, men forudsættes iværksat af Domstolsstyrelsen, jf. dog bemærkningerne til bestemmelsen i § 17 a, stk. 2, i lovforslagets § 1, nr. 9.

3. Fremgangsmåden ved udnævnelse af dommere

3.1. Den gældende ordning

3.1.1. Fremgangsmåden ved besættelse af ledige dommerstillinger

Alle dommerstillinger bortset fra stillingen som præsident for Højesteret opslås ledige i Statstidende, og ansøgninger sendes til Justitsministeriet. Dommere udnævnes af kongen efter indstilling fra justitsministeren. Det er således justitsministeren, der har kompetencen til og det parlamentariske ansvar for udnævnelse af dommere.

Det væsentlige i den nugældende procedure er, at vedkommende landsretspræsident afgiver indstilling om, hvem der bør udnævnes til byrets- og landsdommere. Denne udtalelse afgives i praksis efter forelæggelse for landsrettens plenarforsamling. Indstillingen sendes til Justitsministeriet gennem præsidenten for Højesteret, der også afgiver udtalelse om indstillingen. Landsretspræsidenternes indstilling følges traditionelt af præsidenten for Højesteret, og der sker kun meget sjældent forelæggelse af landsretspræsidenternes indstillinger for Højesterets plenarforsamling.

Ved ledighed i en *ordinær dommerstilling ved et præsidentledet byretsemede* høres tillige vedkommende byretspræsident. Dennes udtalelse sendes i overensstemmelse med den almindelige regel gennem landsretspræsidenten og præsidenten for Højesteret.

Ved ledighed i en *ordinær dommerstilling ved et administreret byretsemede* drøfter landsrettens præsident udnævnelsen med den administrerende dommer.

Med hensyn til besættelsen af stillinger som *byretspræsident* foreligger der ikke – i hvert fald inden for de senere år – nogen fast praksis med hensyn til, hvorvidt det pågældende præsidentembede (plenarforsamlingen) høres. Der indhentes i overensstem-